

№ 11-12 [14-15]

БОЖЫМ

Часапіс Беларускага рэлігійнае
думд.

ЛІСТАПАД - СЪНЕЖАНЬ

1948 г.

ШЛЯХАМ

«SUR LA VOIE DIVINE».

Mensuel religieux bléso-russe.

Цена
нумару 30 фр.

Адресы радакчыў:
Adress : Redaction, 51, rue des Ss Pères, Paris (6).
Chèque Postal : Paris c. 628744.

Падпісная цена
на год 300 фр.

ВЯЛІКАЕ СЪВЯТА

Калі нарадзіўся Хрыстос, анёлы пялі ў небесах чудовую песнню: «Слава на вышынках Богу і на зямлі мір людзям добрае волі» (Лук. 2, 13).

Прыглянуўшыся алманак да падзему, укін албываліся зараз-ж па сельля нараджэння Хрыста, убачым, што да абіешчанага анёламі міру шлях на зусім блакі і візле праз вялікі несуплако. Мір гэты — мір Божы, ён не накідаўшы прымусам, але згусціў быў перш успрыяныт сэрцам, так як прынялі яго батлеемскія пастушкі, якія па слову анёла прыйшлі да жолабу, дзе ляжала ноннараджанна Хрыстос, ушанавалі Яго і амейшлі з раздасцю і падехаю; або так як успрыяналі Яго ўсходнюю мудрасці-маті, якія ўбачылі пущвядную зорку, прыйшлі да альбечнага Дзінцінка і ўзрадаваліся вялікай раздасцю, знайшоўшы Яго, пакланіліся Яму і, шчодра аблазрүшкі, вірнуліся пашеншыя на духу ў свае краіны. — Малада прыйшло ўшанаваць Нованараджанага, хоць пущвядную зорку бачылі мільёны і анёлу бачыў увесе Бэтлесем.

Прапула большыня тагачасных людзей не разумела гэтых дзіўных звязаў, але спаміж тых,

якія разумелі і дакладна ведалі, знайшліся такія, што не успрыявалі абіешчанага міру. Знайшліся і такія, што абвесьцілі Яму вайну на смерць. Палестынскі пар Ирал, як толькі даведаўся аб нованараджаным Хрысту, адразу плянаваў крыхавыя злочыны, ужываў ўсіх подступаў і хітрыкаў, каб ажыццяўіць этты плян. Ен прыкладацца пабожным, тайком прыклікае маагу, каб даведацца мейсца знаходжання Хрыста, быўшым на тое, «каб пайсці і пакланіцца Яму» (Лук. 2, 8), але ў запруднасці ён ужо вострымы меч на Хрыста.

Але Бог так-ж не бязызднейнічае. Ен хароніць сваіх Адзінароднага наініціятыўным способам — ў ўсіхмі ў бісьвечнае мейсце. Хрыстос ізле на выгнанне і з Ім ідуць сланчыца на чужыне Ягоўныя землі башкі.

Крыпава Ирал, убачыўшы, як раскідаліся ягоўныя хітрыя пляны, не супакоівася, але пачынае лютаваць. Ен пасылав сваіх галаварзэў вынішчыць ўсіх дзяцей за 2-х год у Батлееме і за копцы. І палілася імяніна кроў, пачынкі горкія съльбам, збылося прарочтва Ерэмі: «Голос у Ра-

Усім чытаком радакцыя жадае Вясёлых

Святі і щасливага Новага Году

ме чутны і плач на ўсырд і лімант вілкі: Рахіня плача па дзенціх сваіх і не хоча ўспечца, бо іх німа» (Ером. 31,15). Але да гэтата на сэрцы д'яда Града віна ани паіехі, ани супакою; ён птуеў да лейкіе вілкі лік сваіх падданных, нават смеіжніку: «жоку і ніекаму склоў». Не заране які назівалі Град краявава.

Так пастушкі і магі, як жыдоўскі старшыні і Град назіралі, што Новадарожаны ёсьць Хрыстос, што ў Ім ёсьць альянсамі Праўду; перышлі Яго прыйшаша, таму што назіралі Праўду, аругі Яго аддаконю якраз тому, што не хоцуну Праўды.

Ад гэтата час гісторыя беларускай пітаў рэспубіка. Свят узвесі час шукас Хрыста, шукас Праўды, адны на гое, как прынесьці і ўшанаваць, другія на тое, как зімічыць, как паборачыць; адны будуть сълемід мурдашоў-магаў, другі — сълемід Града. Першыя зімічоўшы Хрыста, адчываюць на сваім срэбре том, што абвешчаны айнамі і сучтуну плюю віхоню пельно ў чысць Алвічнага Даціні, другія зімічыць съльбы з людзкіх вачей і разліпаваны мора кропів вакол сябе і гоніць мільены на ўгрызанні.

Хрыстос разлізуў як немечанская дзіні ў апушчанай убогай шопе-хліве, — ірал быў шаром з магутнасцю і посікам. Якія нітраўні? Аднак Ирал не асягне перамогу, да галі пасылае изажжаніе Хрыста ўнічэй. Сълемід з Градам пайшоў не азін магуты гэтага съвету, але Хрыстос засудыў віходзіць пераможцам.

Хрыстос разам з сваімі зімічнімі айнамі хутка вірнуўся з амнігінай; у рэспубіцы Коледзю зде загінулі тысячы хрыстосавых вернікаў запаланаў Крікі Хрыста, на месцы паганскіх бажэншчын амаль на ўсім сцеяў Уночысіца Хрыстоса съвіты. — Але ў думы людзей, у душы кожнага з нас ізде нескічнічная бараўніца. Ни сапін вонраг людзкага роду — з усіх бакуў падхадзіць ен да кожнага чалавека і зімічыць на бездарожжа.

Кожнаму чалавеку Богам даная славодзная воля і ад не залежыць, кім мы выбірэм шлях, як

мыльдем знутранага змагання. Бог бескантэстні любіў людзей. Ен назіў славіт Альянсароднага Сына не пашкадзваць для збліжэння людзкага роду, алик дзеў гэтага збліжэння Бог ія не хоці сілаваць славодзную людскую волю. Так было калісь, так ёсьць і так будзе заўсёды.

Дзякуючы гэтай славодзной волі і разліпавані съвет і ў душы кожнага чалавека забываюць змаганніе, якое не абрывае найбольшых съялях.

Ан. Пагуло так жаліцца на сабе: «бо добрага, што хачу, не раблю, а благое, якога не хачу, раблю. Калі-ж раблю тое, чото не хачу, ужо я и раблю гэта але грех, што жыве ў бацьке». (Рам. 19,20). Тое-ж і кожны можа пагутарыць зі апостолам, бо зымелася натура чалавека: чицце ия раз супраць наўлешвага перакананія.

Калік раз нам-бы хадзелася, каб на Ісусі сълемід з пущвяданія зоркаю, але надзікар, каб пущвяданія зорка Ішы туды, кулы чытнуль нікі гоны зымеслове натуру? Калік раз людзкое сэрце замест ісці за Христом, жалала-б, каб Хрыстос ішоў сълемід за «зламіровы замогамі шыўілідзімі»? Сучасны съвет бачыць лепши і яснейшы, чым калі, што бы Хрыста блукаваць ў страшніх нетрах і шмат дзе чутны мозынны галасы і жаданы выйсці з гэтых неіраў за Хрыста, пайсці на пущвяданія зоркаю юба ўсім сваім дзяленні, але не азін іншы іроніі ѿ тым, каб і Хрыста занінгну ў тым нетра.

Годас зымеслове натуры чалавека вельмі моцны, таму і змаганне з ім не лёгкае, але калі толькі знойдзеце хоні дзірбіць добрае волі, — дабро перамагае. Шмат мноства ў гэтых змаганіях дадаюць чалавеку ѿзмакіяўская дзеўнікі, як зброя, сялянччына ізрэёній і іш. З гэтага міятою і Уночысіца съялят, бышым артазійскіх каладзіяў для падарожных у пустыні.

У змаганійных умовах жыцця, асабіліз важны ўспедлікі сэнс съялят Народжанія Хрыста, каб годину яго альстаківтані і зімічнай Хрыста, які жарало падтрымаваў і пачек. Для тых, хто съялятавае пераносіць з съялятні ў рэстаран ці падобную установу, хто з душы пераносіць яе толькі ў жытве, гэтнае съялятаванне разнаізначна з пасыпным супранойніцтвам з Градам, як каліс зупранойніці з ім жыдоўскія старшыні. Съялят стola заўсёды суправаджваў палішчыні і больш урачыстымі зімінты нашага жыцця, але ён не ёсьць адзінока азінака візажнае маманту жыцця, тым болей як можа біць адзінока азінака съялят Народжанія Хрыста.

Энгігайзіні шлях толькі тады мае сэнс, калі мы будзем уважаць націне змаганійні паляваннінне па шуканнім прыемсцінай ды роскошшай, але пратэстам супрапа ганту. Я нікіні, якін дзеўноца ў націне башкайчынне і змаганнім супрапа гэтага ганту ў піратызм. Толькі гэтак мы выканаем свой абязваж супраць сваіх супродаўчай там на башкайчынне, толькі ў гэтым настроі мы пыкнамісім Боже пас-

ланство, таму ў гэткім настроі пойдзем да жалабка і ўшануем Адвочэса Дзіцятка, як каліс бутэйскіх пастуши і ўходзім мудрацы-маті і будзем прасіці Яго, каб даў нам мօні не толькі цирпеці і змагацца за Ягону праўду, але

каб не пазбівай нас шчасція агліздаць пераного Хрыста ў націне Башкайчынне. Як Ен каліс вірнуўся як лігендарная выгнаніца ў родніні ваконікі, каб і на багаслазі вірнуці ў вольную Башкайчынну.

а. Лазер.

Калядныя успаміны

На башкайчынне так хороша сымплікаціі на калісі Каляды, што тут на энгігайзі сяляніх часоў съялят вільга візыбіца думкі, каб хось на хайні, хоне думкаю перанесціць ў родныя ваконікі і хоне лушнуша перажыць тым брачтвамі калядніні абрадамі, якіх калісі магчымічасті замалаў цінілі.

Калядын час на ўсіх Беларусі прыбывае ад Раствор да Вадохрэча і азначаеца трохі Куціні. Аднак у сцімічнай зімічнай Каляды гэта съялят Народжанія Хрыста, хоне самое слова калісімістія некаторыя старшыні гаспадамі стараюцца, каб падобна як на днімі ліпі стравіць быў або, але 12. Кітуды ў некаторых аўскіх наўчы на пачатку; але ў бальшымі вітальках укінены Вячэры. Першым з'яўрэніем куці, гаспадар не забывае пастуши на ваконі і закінчыць: «Мэрэс, мэрэс, ідз к нам куці съесь!»

Кончыніце Съялят Вячэру, у тых вёсках зле быўшы цэрквы, цікун на багаслужынне, шы на пастырку.

На першы дзень Каляд, як тоўсті пачин суніці, калядоўчынкі ў вілажы ўзвядоць пасыпнае вінаграды, не абрываючы вінадаўнікі. Прастыя славы калядніх пасені ў іхніх пірамідзі, якіх пісці не староніца, маноў якіх-нінмусін чар у той вечар. Касі дзе же каляды нахвацца, дык усіхес за калядоўчынкі падзініці, касу, або вільзевіць з цыганом. Але нахвацца на кожнай хане супрацоўнікі бэлікі. Амаль у кожнай весцы быўшы нейкі слава каляднічын зімічнай. На жаль пасылае суніцета падзініці ўнічэй альянса, алик яны на ўзімкі зусім. Калі іх сіміна пельга віконіць дык аў іх успаміноў да іх гаворца і прагні чаюць таго назінту, каб маты зноў калядоўчынкі гаспадамі агліздаць дзіры.

Да Раствора да Новага Году вечары ўважаюць съялятні, прызначаюць тады не залозенна. Затое зіміком і нагам дзеніца поўная доля — касы, прыказы, круізілоды, спісні і скокі займаюць тады ўзімкі якін час.

Новы Год, або Шчарэны спытакаюць другою Кітубі, т. зв. сцятаю, бо ѹні ў адмену ад першага дыркілоды. У найбліжэйшым гарынку заўдзячыць куці і заўдзячыць перад вічэртай ставіцца ў сена на покуш. Стол засылаецца сенам і на крымавіце белымі настольнікамі. З гаспадарскімі прызначаніямі староніца ў гэтым вечаре падхадзіць да сінімі вухам. Калі ў хане ёсьць дзінічынна, дык якініца, каб маты зараз пасылку сесці за стол.

— 3 —

Звычайна ўсюлью, перад тым, як сесці за стол, гаспадар з сынечкаю ў руках адмабілізуе харотку маліту разам з усімі сімейнікамі.

Рына-каталікі ўсюды распачынаюць Съялят Вячэру да альянса, складаючы сабе пры гэтым зуспеніі наўчынні.

Не стрыя на першай Куці мусць быў посныні, але затое ях іх не аеадмінчы, часам толькі некаторыя старшыні гаспадамі стараюцца, каб падобна як на днімі ліпі стравіць быў або, але 12. Кітуды ў некаторых аўскіх наўчы на пачатку; але ў бальшымі вітальках укінены Вячэры. Першым з'яўрэніем куці, гаспадар не забывае пастуши на ваконі і закінчыць: «Мэрэс, мэрэс, ідз к нам куці съесь!»

Кончыніце Съялят Вячэру, у тых вёсках зле быўшы цэрквы, цікун на багаслужынне, шы на пастырку.

На першы дзень Каляд, як тоўсті пачин суніці, калядоўчынкі ў вілажы ўзвядоць пасыпнае вінаграды, не абрываючы вінадаўнікі. Прастыя славы калядніх пасені ў іхніх пірамідзі, якіх пісці не староніца, маноў якіх-нінмусін чар у той вечар. Касі дзе же каляды нахвацца, дык усіхес за калядоўчынкі падзініці, касу, або вільзевіць з цыганом. Але нахвацца на кожнай хане супрацоўнікі бэлікі. Амаль у кожнай весцы быўшы нейкі слава каляднічын зімічнай. На жаль пасылае суніцета падзініці ўнічэй альянса, алик яны на ўзімкі зусім. Калі іх сіміна пельга віконіць дык аў іх успаміноў да іх гаворца і прагні чаюць таго назінту, каб маты зноў калядоўчынкі гаспадамі агліздаць дзіры.

Да Раствора да Новага Году вечары ўважаюць съялятні, прызначаюць тады не залозенна. Затое зіміком і нагам дзеніца поўная доля — касы, прыказы, круізілоды, спісні і скокі займаюць тады ўзімкі якін час.

Новы Год, або Шчарэны спытакаюць другою Кітубі, т. зв. сцятаю, бо ѹні ў адмену ад першага дыркілоды. У найбліжэйшым гарынку заўдзячыць куці і заўдзячыць перад вічэртай ставіцца ў сена на покуш. Стол засылаецца сенам і на крымавіце белымі настольнікамі. З гаспадарскімі прызначаніямі староніца ў гэтым вечаре падхадзіць да сінімі вухам. Калі ў хане ёсьць дзінічынна, дык якініца, каб маты зараз пасылку сесці за стол.

над пазушку, талы пурна прысыніць сваігі су-
джанага. Агулам моладзь, асабліва дэнчыт, че-
лубу увесі гэтам прысьвячошы заразібзе.
У Стагечачне нарахаваша калія трэціці
розных спосабу варожых ад найпрысьвячэніх
ніжыніх, да самых складаных матыніх. Іны
абымайшы плот і рахуюшы калы; выбегты з пер-
шага алацана слухаюшы юкім мейдым сабака
забрэши, ала падходзячи да вакін суседа і слу-
хажын, што той скажа; кідзянон чараравы праз
стражу і глязіць у які бок наскок лиже; шыгнуць
карткі з імёнаі; гадуўшы пеўніці сабаку; па-
стравішты сточны руబель, глязіць у якій
буце — і чаго толькі не выдувояшы звончы
цикальшы, каб угадаць спасаючы наўбіліжшую
будучыню?

Груши ў яблыні ў гэтамі печар абвазаваша
аўсінімі перавесламі, каб так сільна раздзілі их-
гіні галінкі, як родзіць авец.

Слажынакамі самую Вячэру вышытаюць э-паз
настолькімі па сініне і меравоні чын лаужайшы,
хто дажды жыць будзе.

На першы дзень Новага Году, падобна ікі на
Растество, ходзіць па хатах з песьнікі шычал-
райшкі. Аликан гэты ўчыніл мала зле практикава-
ўшы. Шычалрайскі песьні розынішаць ад калавы-
хімікімі, што яны караеўшыя — гэта пераду-
сім падажды.

Ни менш ішкаваю ад папярэдніх кушу ёсьць
трэція Куніца перад Вадохрощам. Гэтан Куніца
поснаж, калі ў каладзіні. Перш чым сазаліца спа-
жываць гэтую Куніцу, гаспадар бара міску, кла-

дзе ў не троха куніц, троха пасолі або бобу, уты-
кае ў куши крижык, накрывае чыстым ручніком,
біра свечку і кавалак крыйді і ахбодзіц усю
свяю гаспадарку, зачынаючы ад гумна, і значыць
усе дэверы крижыкімі. Калі ўчыні і ўвайходзіць
у хату, усе хатні зібраніца па стала з падпра-
зіннымі хварухамі. Гаспадар кідае грыбы жмені
самі, а хатні лоўчын візь ў расгустленія
хварухі — то хоты зловіць, той будзе чыз-
вальшык. Пасыні гэтага гаспадар малое на левіні
пушаку «ходзіў лені» і значыць крижыкімі зібре-
нымі ўсімі хатамі. Толькі пасыні гэтага салініца
спажываць Куніцу.

На саме Вадохрощыча царкву зібреды пера-
пунена, бо пасыні Службы Божай альбінаваща
Уратыстае асьвяціны вады. Асабліва дзе бесь
недалёка ад царкви ручка ці возера, там гэтая
Уратыстае набірае запаруўніга чару і сывяте
найблізкімі.

Да апошніх здзей у каладзіных зібраніцах захава-
лася шмат абраўдзіў, якія сваім пачаткам стаяюць,
лахарыкінскіх часоў, але яны як зімільшылі з
хрысціянскіх зімістам, так прыстасаваліся, што
служыць альбідай і той самай міце — усыведчлене-
нем величыні Святой Народзінні Хрыста і вільгельмі-
ні разласкі ўхлісканія гэтага падзенне. Падобна
якія каласіні ў немачыне людзкае чэла ўцелела-
шы Сям Божы, так і ў стараевіні беларускі
народны каладзіні абраўдзі сасам прыўношы хры-
сціянскіх зімістам, каб служыць альбідай вільгельмі-
ні разласкі.

Л. Стайціц.

Часы Хрыста і нашы

(Працэс. Пачатак глядзі

«Божым шляхам» №р. 8 (II).

Пераходзачы да нашых часоў, на самым усту-
пне граба заўважыло, што запаруўні гадоўцы усту-
пілі зібраніцаў, і да пеўнай ступені скрыжатынамі на-
рысе, скархізіраваць ханс-і-хобі толькі важней-
шымі прыямі так блізкім нам эпохі. Спрабу гэ-
ту аликан робім не без пераканання, што я не ка-
расніць.

Падобна як у першай часты, і ціпер спы-
німся на чатырох галоўных дзеяньіках, якімі зіб-
раліца:

1. Сучасная палітыка,
2. Бязбожжа,
3. Сучасная філозофія,
4. Беларускі народ і яго лятуцені.

I. Сучасная палітыка.

У сучасных палітычных жыцціў найважнейшыя
ролі адыгрываюць тры заіржавы: Злучаныя Шта-
ты Амэрыкі, Брытанскі Коміністычны і Савецкі Са-

юз. Усе ішынны зібраніца з'яўляюцца або са-
тэлітамі гэтых трох, або прыянлемі, або праста
зібранічнікамі, патрэбнімі на інекі час
для іхніх палітычных мэтаў. Тры магутнасці най-
важнейшыя, тры сказы, што змаглі уграць для
себя інтарэсамі шматлікімі народамі розных расаў,
клімату і культуры, кіруючы сучаснымі палітыч-
нымі падзеямі.

З гэтых трох Вялікабрытанія тым-сямі трапіць
грунт пагані і народы накропе пымушчаніем
з не айчынай (Афрыка, Індія, Ірландыя, Па-
lestына). Німа аднак сумніву, што Вялікабрытанія
аастасця і далей алюні з палітычных магут-
насцей.

Наўблізкі дынамікі і размаху — прайяўляюць
себяным Злучаныя Штаты Амэрыкі. Іх сіла ў за-
хаванні заміркаванчай канстытуцыі, у развязы-
ці вільгельмінай індустрый. Яны найблізкі з усіх
краін свету маюць у сваіх банках золата і па-
кульшто яны адзінныя маюць атомную бомбу.

Савецкі Саюз, звычлены наслідкам і кіраваным
пальмітартарскім бальшавіцкім партыі, вельмі ча-
ста і ў разрэзі Божым і чалавечым правам, зля-
куючы вілікім памылкам заходніх зібраніцаў, злону-
шы іх толькі ператрымаваў апошнюю вайну, але
ничыя наўмыт разнавідности тэртарыстыкі і паты-
чыніція. Ен зможа працівнейшай часе кричыць
і гараніроваць на міжнародных кангрэсах і амбасад-
зах із тытулу абаронцы паступовай заміркаванії і
адначасова рабінія кротавую работу — падся-
кавы ў корыані праўдзівую заміркаванію.

Усім гэтым трам вілікім навачасным Саюзам
бесьмі супонавае: зібраніца пад час крэльбы на-
хільбіты нароўдзу і з іх мантаваны хочан-і-ніко-
чылібліві прыялецамі.

Злучаныя Штаты не забываючы аб Эўропе,
перадзісці імкніна даўші да абелінавання
амэрыканскіх зібраніцаў; апошня панамізрані-
скі кантракт быў доказам, што спраўа на доб-
рай зарозе.

Вялікабрытанія з вяліканскім жестам усту-
піле з некаторых замініў, але рукамі їх нагамі,
гэз толькі можа, стараеша Утрыманыя дагэтуш-
ні стам.

Савецкі Саюз мантве сваі зборнікі нароўд-
зу і распіліў пры помочі місісіпскіх камуні-
стичных партыяў, кіраваных Москвой, якія па не-
загаду стопіні забастоўкі, сусы «злачыннаў-
ефінансіст» і пал.

Супонавы так-жа для ўсіх трох вілікіх зір-
жаваў быў гарачак забройсі. Найважнейшы бул-
жэйт Устанавіўніца інзірэнэс, а наўбілі-
нейшай стаўкай булжэйт — атамная энергія.

Шылт так-жа сёньні гутары ў палітычных
кругах аб стварэнні «старатэрскай», а настада сучынен-
тый фээрэзіі, ці конфэдерэцыі. Фээрэзііны рух
ніе на іншы: старатэрні сілніца блéку на-
роду, які змог бы ў кожнім выпадку зале-
піц савецкаму імпрызіліму, абароніць культуру
Эўропы і голнасць чалавека, пры адначасовы
захаванні вартаўсці, якія маюць матычнасці
унесеныя кожны з народу — агульны скарб чала-
вештва.

ІІ. Бязбожжа.

У часох Хрыста на было айнай, усіх агартован-
чай, рэлігіі, азлан на зе людзісці сілы тлёт агоні-
веры ў Бога, а тымбільны на пышныя камускі на-
думку арганізаціі, бязбожніка веразнаніні.
Напэўна і тады неадвары, абыквасць, злых-
нічных жыцціў і незадоволенія з законамі Еговы
і з лігізмамі аб Зэбце із Олімпіе, аликан гэту ўсё
было даўшымі з саюзу вакою бязбожнікаў.

На прыяму излæе гісторыі толькі ў нашых
часох мы спатыкнёмся з палобным злынішчам.
Наверху ў Хрыста перш чым зініца сабе
грунт у Рэсей ачусы да часу выйдзілісце на За-
халез. Ка бераханані, што Эвангеліі быцшам
апокрыфы, што быцшам Ісус Христос Ніколі ня
існаваў, наўмыт напісаны палеры і з нас пэузі-
вонічы Ф. Долопі, Бруно Байз, Кальгоф, Да-
йд Штраус і інш. Аликан толькі савецкі Саюз біз-
божнікай пастаўні, як заладые святое ізмінава-
ні: выкраданы з людзісці сіры веру ў Бога, як
толькі ў сібе, але ўсё ўсё съсце.

Лейніз на Маркесі паўтары: «Рэлігія ёсьць
опіюм народу. Рэлігія — сорт духовай сіхуі, у
якой ракі капітузу топіны сваіх плюзіў выгна-
саў вымаганнія на якоеколечы людзкое жыць-
цё. Навязаўшы разліку опіюм народу, камунізм
растасцімі з ёю змаганія на жыцьці і саюзы. У 1925 г. фармальна арганізація «Саюз Ва-
йсковых Бязбожнікаў». Калі можна веры пазнуч-
ніку іль работнікі антрапілігічнага кружку
(выданы «Бязбожнікі» 1930, 1931) у 1928 г.
савецкі бязбожнікай лічы 250 000 саброў, а калі
а другога агульнага звязу наўмыт зіміні ўнікі ўнікі.

Трэба з засырвогаю азношніца да гэтых ста-
тистычных звязаў, але бы сумніў траба прызна-
ці, што систэматычна везенне рабства руя-
ніваних душ, пры падтрымкі і па загадзе савец-
кіх звязаў, быў наўмыт звязаўніцтвам і прысле-
зу павінні быў звязаўніцтвам.

Каб зразумець працэзованую работу заран-
наванай бязбожнікі ў айнай толькі Рэсей, прыпом-
нім, што ў галозі 1917-1918 Маскоўскі Патрыярх
hat наўмыт 100 000 манахаў і маніцца, калі 90
мільёнў вернікаў. Да гэтага захадзіць яшчэ на-
хільбіт «старатэрні» старатэрў і скітак. У тым самым
часе існавала 87 спараўху ў біскупскіх пасадамі
і кожны з іх мела так-жа пікніка даскі. Пад-
захадзіць так-жа сёньні гутары ў публічных
зівітавых капіталаў, мікі якім было азных
точках прыхаджанікі, 50 тысяч — калі 56 000 савяты-
нікі, калі 100 000 манахаў і маніцца, калі 90
мільёнў вернікаў.

Да гэтага захадзіць яшчэ на-
хільбіт «старатэрні» старатэрў і скітак. У тым самым
часе існавала 87 спараўху ў біскупскіх пасадамі
і кожны з іх мела так-жа пікніка даскі. Пад-
захадзіць так-жа сёньні гутары ў публічных
зівітавых капіталаў, мікі якім было азных
точках прыхаджанікі, 50 тысяч — калі 56 000 савяты-
нікі, калі 100 000 манахаў і маніцца, калі 90
мільёнў вернікаў.

Да гэтага захадзіць яшчэ на-
хільбіт «старатэрні» старатэрў і скітак. У тым самым
часе існавала 87 спараўху ў біскупскіх пасадамі
і кожны з іх мела так-жа пікніка даскі. Пад-
захадзіць так-жа сёньні гутары ў публічных
зівітавых капіталаў, мікі якім было азных
точках прыхаджанікі, 50 тысяч — калі 56 000 савяты-
нікі, калі 100 000 манахаў і маніцца, калі 90
мільёнў вернікаў.

Да гэтага захадзіць яшчэ на-
хільбіт «старатэрні» старатэрў і скітак. У тым самым
часе існавала 87 спараўху ў біскупскіх пасадамі
і кожны з іх мела так-жа пікніка даскі. Пад-
захадзіць так-жа сёньні гутары ў публічных
зівітавых капіталаў, мікі якім было азных
точках прыхаджанікі, 50 тысяч — калі 56 000 савяты-
нікі, калі 100 000 манахаў і маніцца, калі 90
мільёнў вернікаў.

пад. часопісі, але зате спрапаній Царська тац даёўшы змінілася, што у ёй нікіх паж-
анская уліці розны савецкіх наставора, як
Жывая Царска, Царска Азраджэння, Царска
Апостальская Евангельская, і гэтая новая савецкая
«Прапаслённая Царска» пачал хутка разрастат-
ся. Сёлгэта яна нарахоўвае 79 епархій. Адначасна
быў створаны Савет на Справы Прапаслённой
Царскіх па Савеце Народных Камісаў (пілер
Міністэрства) ССРС, а блажкожай арганізаціі
аформілася ў «Усесаюную Асіянскую землі

Гэткін паралем змаганне за веру ў Савецкім Саюзе сёняня прыняло больш небясычную форму чым калі, па візкасія знутры новаўтворынамі саенкамі духоўнымі у лоне самай-ж «Паркі» Уладзімір Сталін, як Божая пасланніця і багаслъвічнае біблейскую саенку

Біз сумнів у Савенкі Саюзе так скрол каталоху, як і між працяслівними бло нимала праць змінчани за Христом і за веру, ананк близької азапела за гэтую час запамята праць змінчаних ерпраху, а наязомных вышынчыць, тисечи западлых душу атрыхн атруйт низера, узага даўчаных іх на яшчэра пусыстага клюнічму. Бязбожні виграва многіх з рук Евангельле Христы і на не мейца слышина усунула кіногі

нных «спарок» Маркса, Энгельса, Ленина...
Нищеслав той народ, наз якім павіслі цемра бязбожжа!

Беларусам мы варта забываша, што ахярай бязбожжа было шмат і нашым братоў. Мейба адзягу тэзы выкарыстаць шырзеным вынікамі дзе-
—

ад наивылікшага 3,38 — 3

3. Сучасна філозофія.

Чубацька культура пасутала з дайнай культурами греко-римськай і християнства. Сынтэза была магчымая, бо ў шмат чын меўся су-
полныя зынні: або зе зе зынні прызналауда-
лікам рэчанасцям, прымат духа, залежнасць ча-
лазека да Абсолюту. Ні зіза таго, што айцы
Царкви ваколішніх газійскіх філозофій У-
дзелівасці Платонам і Аристотелем. Сын. Тамаш з
Акініі, геній хрысціянскай і тэолічнай думкі,
тавада сымніваў хрысціянскую святыніду.
Дэнга — геній хойнічнай красы — паизлара-
жваўся на стройных вмвадах жыцьці: зачасні-
чысталі жыцьця, чароды, узялікіненне зачыш-
чысталі Бога і рабіт. Такая лінія залевабытой
оботодской на прафугія старадавнай злыбуцца фун-
даментам грамадзянскай і дзяржаўнай ідэі. Права,
палітычныя і грамадскія установы, зношні азлі-

Часы раннія християнства і сирійсько-іврів'я
цілі своїм аспекти характер, які були виведені
з європейської мови і культури часу, па-
на не пався іншими петри, що спричиняється
съянням нових інтелектуальних кризису і да-
є устання нових съяточної складу величі ціла,
о чигою ни маючих суподільства з християн-

Революція дужки почалася так званим Азраїльським. Азраїльські з'явилися дівам на відспівувальну паганство. Яко славії дачасні літери¹, ізів на перакор християнськими ізвантами і скронісами. Ізраїль гуманістів залуївала: веда, сильми, эмоційні перекликаними, веда, сильми слів. Ад часу Азраїльських залуїваних на узлуни суб'єктності, у праце — макіяжені, у гаслачарськість — капіталізм.

Наступним етапом у розвівшій сучасній думці ється реформатори. «Протестантизм — піша Гаріс», — була на толки Реформаторів, і в іролавчій, бо їх працтваствує супротивархійна парадокс, супротив рятування аутентичності, супротив ритуалізму і сакралізму, об'єктувати падіху до справи узаноченіза да різни догмату, ускладня рятуїв надкапоєваша, більш разгону ділоружань абсолютністю, волинну почуття за подання пайданівською мое сучасна капітальність.

XVIII століття — часи діз'юмі і рациональності. Бога присвячена, але як абстракцію, абстрактну відносину звичайних спірів. Розум члопечка відноситься, наївношанує, мерою прауди. Бажанням філофіза є тагачасне Накличення зустрічі з Емануїлом Кант з Карапелю. Паволю яго відрізняє таке математичне познання фіномін — відчуття, але ніколи сутинські речі; Бога розуміє не познаєши, але Яго ієрархія зустрічання

злавекам: разліг ѿде выключна разлітннае знанне...
У XIX ст. пазытціем і матэрыялізм распачы-
ючы юнае змаганье супраць духовага дзеяні-
я ў жыцці чалавека. Каму акілле матчымастъ
зізнаніні фэра луховай, Файербах і Маркс усю
чысласць упіхакоі, у аграпічнані кругу матэ-

жыны, алдашыс існанын Бога, існанын болу-
тасы заистендер жынын.

Азраджанын, рефармация, ділам і рационали-
зм, паламитизм і материялизм — зөсү у скаро-
к крутых лукмүчі чалапек аның көзінде не
түркестандағы таралып шығарылған христиан-
ских философиялардан да, алардың мәдениеттегі
жеке пакту не дағында шығарылған. Азраджанын
бес-
романаға атташын. Хаос філозафияның думкі Узра-
таса разам с паламитиңнен ліху філозафияны
кіттімдік, кіттімдік, да ачыс толық Картизм на-
зашақта 20, а жай вадын сабак базылы-

откі думають, як загубіні сваїх братоў. Ні-
также дзіцята, што на сучасных універ-
ситетах, хажі і ёмы факультеты філозо-
фії, але тут знайсьці запруднай філозо-
фії, а толькі прыгоды як систэму. Віянская каталі-
тычна ўніверсітэтам. І ёсьце назад, што падобна,
на часу рымскага хрысціянства венецій-
ская была хрысціянская наука, гэтак і сей-
чынім ратункам ёсьць той стараўшын і ал-
ександр венча-новы съветч хрысціянской муд-
рости, каторыя забудыў дастойную грамадзянку ка-

Іллюзія — любоу чудрасці — ёсьць алгамбік людскіх ведаў, якія зайнаменца ўсім очым і маючым якую колечы сузызь з разумом або волій чалавека. Філозофія імкніца вінду на тлімбыло апошніх прычынаў быту

хръсцянински съвета погляде треба разброяти съфри: рагчанска съдухове съфри, як-
анъл, душа; рагчанска материална съфа-
чиучува наука; нас и рагчанска извѣ-
шанинъл, чо еъсть у нас быщуща извѣ-
шанъл азълънъл прибудъм, раз-
ичнуочиу вакол нас. Тое за чмо мы ла-
гъл праъл нашънъл, съду и сказы —
чо есть неѣкай фізикъ, або толъкъ абст-
рактънъл, але такъжъ рагчанска, икак
тичънъл исную вонякъ нас. Таму наукуовыя ла-
гъл, материална прынципы, радиленъи
— гэта не видуухъ нашаага «»,
абстрактънъл иснуючни прибудъ, ад
примънъл якъсълъженина якъсълъ нашаага
нас. Часамъ патръбъ стағозълъ, каб
адълъл да праъзъвъа висчунъ, гэта значи-
зъбълъ съзълъ азъкътънъл зъгъзы в иснуючай
съдно. Праъзъ азълъ незалекшнъл адъ полъ
и чалавъкъ бъсылъ толъкъ же слугуло, а не

на фальшиві з написаннями присутні, можливо, бліскучі аж глязиму...

Интернет-версия: Kamunikat.org 2011

Беларускі народ і яго літаратура

лайдзінір Салай ў пісні: «Ідзяй народу ня
тое, што йи сам аб сабе думае ў часе, але
што тухае збіг ім Богу у рошкіці».

ажным ёсьць знать гісторыю і географію башкіяўшчыны, звычай, псыхалёгію, культуру — эле куды важнейшым знаньсці працілоказ на пытыванье: якую місію Бог вызначыў твой малы народу на працягу яго гісторыі?

алісь жылоджескому народу Божую волю аб-
солютні натхненныи прарокі, мы цьвяразда гледзі-
нашу мінуўшчыну, знаючы стан цяперашні,
мы самі не выкрымів, каб не памыліцца гор-

жазықшы на баку романтыкның мәссиһинің ізі, за чаго хіліша көжінә жіграшы У таңдаған шірпенінші, треба приымна, што біз У спазалась Богу, каб беларусь **сталі** **мал хрысцавіскі**. Народ — это съезжаясь помпомаческая громада, азчайна У азине сүзгөльшіл морай, традиционный, абхежа-тэвэртімалык. Гэтая гомазда ни бесь сама зля сабе, але яна пашиня стварыны патшична-гомазкали лаз, у яким понашною біз познаньем азинка і пом сабе разлычны. Чиг магли станна карыснаш чын сасе **Улас-тас**, азине якое виси, азя **Чынго чалашен**. Каб таш, матчысынан разынаны азинна, каб нафоты бүтіншін сыйластыши. Усб жаңе, жаңе күн таңжоте У чаталеку, каб наңындаш і закреплашса, патрабе **Хата-дас** и семейната, ишокчаматта і землежамата. Азиннан сүхбеттеги көжіншін в төзүй дәздін в ранчынан уттарын ил дүнгүн чалашка мон-жапалыча азбидын. У сабасы жаңелеш. И таго не бүзде измѣненіиши азин, калі мыш, што зеяя Божай слава, зея большай **хрысцавіскі** чалаштана беларусь патрабе **хрыс-**

старусы — наименни кирказың народ пәмбәк атында — азначылган стойкасын со подъ-
жилынан союз, вялый чыпшылдын. Но за-
нимы, што эттеги прометы беськын так же асаб-
ылды. Уйсүг жарыс, а Ў первому чагу мучин-
чи на шынын в улшине Божым, как мы, дамны
Богам преметы, выкастылы сүзьмети или
бөлгөштей славы? Нам паттоба мужных жаң-
ылыбондук чынчон, вялый сыйыт. Мы
жыныс иш! У час башуучата на нашай старон-
ажибкы, мы тут у волынских краин папион-

першими у світі заснували аж національне християнство і вольного чоловіка.

Пачаткі Хрысціянства на Беларусі

У сучасным стаене досьледаў мала што велама аб пачатках хрысціянства на Беларусі. Нажаль мала ёсьць надзея, каб было мягчыма пазнаць да-лнейшы гэты шыкарый перыяд нашай гісторыі. Гэты артыкул мы на мэне карактэр пазнаць да лезана тое, што съверджання даследаваніем досьледам.

Апіянувшись на Лагрэніцкую летапіс абытм, што бышама пал. Андрэй меў пражежаваніе пра нашу бабыць «шчынны вадын шляхам из Варагаў у Грэцыю, каб з Сіноты, якая лежала на беразе Чорнага мора, трапіць у Рым, сёняні агульна прызнана наўбіду лягніцтвом, створаною У Ківе ў XII в. на ўзор візантыйскай лягніцтвы» з VII в. абытм-жа апосталу. У сакм-же летапісу ёсьць сціесы, шкія выразна супарыца гнізі лягніцтва, кажучы, што «пастаўле на Русь на прыхадзіць» толькі пал. Пасюль быў у Істріі. Да таго ў лягніц-дзе ёсьць так-жэ наима спраччанычнасць. Быў тай прычыні летапісес заставіў апостала візанцій на Кіеўскіх горах і багаславіць іх, а ў вадах, зде ўсе мусы высызьлі з чайноў, не успышчаніе ні слова. Апостол, які ў сваіх вандорных жытніх буйных толькі замчыў і аблазіў, прышоўшы ў Ноўгарод, замест наўчальну людзей, насыхімена ў юных звіх. Хочы ёл апостолу Андрэю захаваліся толькі лягніцдарныя жытніці, але і тия нічога не успамінаюць аб ягоных пазнаокіх ў Рымі пра «водны шлях из Варагаў у Грэцыю».

Лягніца была створана ў часе варожнечы Кіева з Ноўгорадам і змаганням Кіеўскіх мітраполітаў з Візантыйскімі цэнтрамі за большыя правы, таму як аўтар жалаваў паказаць Візантію, што ўю быць на пачынаючым абыстальскі часуў быту было хрысціянства, якое луччы «усходзіць славіць» з Рымам праз Варагаў! Тому алан, што гэтая лягніца вельмі наўчаная, праймліўскі Рымскага цэнтра вікові на яе не спасыяліся. Расейскія пра-славінія гісторыкі толькі часткова спасыяліся на ёю, а сёняні агульно яе заливаюць да лягніцу «бадаўніка гісторычнай вартасці». Гэта тымы boltыні пуб-на, што аб падзорах апостала на «усходзе ста-вінскіх землях» нічога не успамінаў, ан-цьвету.

Наш народ выступае на гісторычнай відовішчычаста паганскім. Гэтае паганства мела савесасла-дзюю форму, таму аднак, што пасыне старанынні Уладзіміра ў 980-987 гадоў аблішылі усе «усход-з-славінскія памінкі» пачынаючы ад юных рэ-лінгў, пасобныя перавызначаныя формы гэ-тых памінків паважна змяніліся на «кіеўскіх памінках» на Піруновай гары, іншых сёняні за-клады «значыць» перавызначаныя формы нашых прыкручкі.

Варты аднак асаблівае ўвагі той факт, што па-

ганскае перавызначаніе нашых прыкручкі побач аба-гдзяльняня шматлікіх сілаў прырода, вырозынізае аднаго вірхуна Бага, як гэта можна выразыць бачыць з каскі абы стварэнію сілуэт, дзе Бог не-бы сплыніцца з такою сілой, якак каскі ад са-бе: «А Я над багамі Бог». Каскі не падае імені гэтага Бога, відаць яно было заборонена як то-так, аланж Яму прыліпсае стварэніе сілуэту.

Гэты выразны сілэг першапачатковое мона-

тэстычнае (аднабожное) разлігі нашых прыкручкі

з ачынайшай меры ўмагчымліваў прынайшы хры-

сціянства.

Алак на пытаныне: «каль нашы прыкручкі прынайшы хрысціянства?» сёняні, пазнаць іх ў мінус-ліх стагодзілі, прыдзенша атказаць славам гіс-торыка У. Давідзіча: «Аб часу праславіненія Польшика землі хрысціянства нічега вестак у нашых летапісах». Алак гэтага алаку не пэць так разумець, бышама у нас агульна нача весткі абы часе прынайшы хрысціянства нашымі прыкручкі.

Справа ў тым, што ў нас не было пымыс-вага хросту, іншы гэта было ў іншым народзе, таму летапіс не могіць вылькава пачатку хрысціянства ў нашай бамкаўчыніне з мінчыю датою. Грав-малік зат нашых плямененін быў такі, што нікі не зазваліў наслінага хросту. У іншых краінах кнізі сіломю хрысцініі сваіх падданых, а беларускія кнізі гэтага рабіць не моглі. Но залежалі ад веча і капі нешта часам ханелі ўвадзіць супра-вагі веца, тады ім кінчыць паланіні «апази-тванічы» — вагніялі. Становішча нашых кні-зік так выназаваў Я. Купала:

З вольнай дружынайна кінь, на пасадзе
Волынчым длюз законам пісі:
Слахлі кінь, а кінь, што які үладні.
Слухай, што веца иму звоні казаў.

Гэткім падразум хрысціянства ў нас мя было наскінена з гэтым, але папоўні пашыралася зінаг, Гэткім нізіні не быў чынокі насы, але перад-сім жыхара граваў. (Масны віскованы насылін-ніце чын лічыць сплімалісці свае стаене веры). Поважа кінь! У гэтых памінкініх я быў апошнім дзеўнікам, наўпрот, ины альчи з пешых прымілі хрысціянства і сіамі аўтарыстатаў у значаніи менш прычыніцца да ягонага пашырэнія. Дзякуючы гэткім спосабу хрысціяніні ў нас мя было патанкавае візінкі, як гэта было ў Багарыі, потым на Польшчы і Мазавіччыні.

Пеонісі біспіспрачка візантыйскім кіньем на Беларусі быў імшчэл (987-1001) і яго мані Рагнеда (у маністстве Анастасія). Летапіс так атры-зючыла аб Ізяславе: «Быў-жэ гэты кінь цік і за-годыні, і пакоры, і лігасціў, і вельмі любіў і

шанаваў сцятарскі чын і манаша, і пільна тар-нуўся за Сцянотага Пісанінъ». Але абы тым як бын пашыралі хрысціянства, нічога не гаворыла.

Ішло хрысціянства на Беларусь разымі шаль-хайд, аднак наўбіднікі з іх быў гандэльы шах-хайд, якіх наўбіднікі з Варіяў у Грэцыі Праз яго сэліх купым з усю тагачасную культурную сілуэт, тулема вандравалі розныя дружыны, тулема вандравалі патонікі. Можна загадаваць, што першымі мі-сікінізмі ў нас быў ікраз купы і ніволінкі. Яны калі не працевалі, яны прымічалі азім-лівалі людзей з новаю вераю і тым самым пад-рхтавалі грунт для яе.

Час прынайшы хрысціянства міна таго, што пельца азімічнікі нейкай закладзілі датою, мож-на і траба прынайшы самы кавен дзяствіць веку, гэты значыні час хросту першых кнізі. Якраз у гэтым часе алучыўшы мінна хвалі разросту хрысціянства з калінку калініне Рымскіе Імп-рія на падоўжніх-Усходах.

Гэта можна ясна бачыць з хронікі тагачасных пазнаніў:

823 Місійнае падарожжа біса Эфро ў Данію.
826 Храст даніска карала Гавордзіла.
829 Місій сан. Ангстра ў Швейцарыі.
845 Храст 14 часоў павоўленія ў Ратысбоне.
859 Свя. Амінгар назначае першым біску-пам Швейцарыі.
858-861 Місій сан-хірыла і Міфода між Хаза-рый.

863 Місій сан-хірыла і Міфода ў Маранії.
866 Першы піскан ў Тутмараці.

866 Храст балгарскай князіні Богарыса.
867 Храст кіеўскай князіні Аскольда.

885 Переход з Марані ў Балгарыю пучні-хы-сі-хірыла і Міфода.

912 Нарманскі ваявода Рольлен прыме хрост з рук Речнскага апошніка.

941 Успачы ад ты, што ў дружынах «ру-сі-кіх кнізіх» ёсьць хрысціні.

950 Прымуз мітраполіт у Мазавіччыні.

955 Храст кіеўскай кнізіні Сьвятой Ольгі.

961 Свя. Альбрэхт прызначае ў Кігу і праз Ноўгруд ад «хэлд» наезд на Ніжеччыну.

966 Храст польскага карала Менека I.

973 Певны біскуп вестак не падае. Але ў XI в. усе ваваў на Русі быў хесконія аблазун: гэты ваваў наімашовілі між чынсполім наслелінчата. Аз-хеско-хесконія хрысціянства атрымала назоў «Рус-ке».

Трайцін і наўбіднікім звінікамі в памі-рным хрысціянству і Уладзімірскім хрысціяніз-мізмам быў савітын. Хто быў гэтым савітынам? Ты факт, што ўсе ўсходніх славіній ба-гаслаўскія халы або самага дзяствіць веку ўжы-валася ста-багаслаўская траба чататвіна, што і савітынікі мічні пахоўші з Багаслаўі. Пеніні ко-дзес ішрокаўнага праўа «Номіканон» у паркоўні-

славянській мові з XII в. також зусім падобни да того, які уживаються у Болгарії. Характерні єн між іншими темами, што ми маємо 28-ї трапляє Халкідонська собору, якуго не зашеверзув папа Лев I. Пізбів, що гетага синьорбу було ніяк шмат, але яким були ці аліністічні працівниці, якін працювали і навчали народних сімей. Метод іхніх правил був типичний, які запачкавали сльозами славянських апостолів Кірала і Мифодія, тримали чистий уксозний абраду та прінципіально адінасна Римська церква. Відізн, що навіть японсько-грекі супорядку.

Якщо у XII в. єсть відмінні сильні ультимативні Кірала і Мифодія на Болгарському Докладам гетага може бути касанніє сильні Кірала Турускага «блакитного» слова Кілікітту Римському. Культ сильні на славянських землях залежав з особами Кірала і Мифодія, бо гета якні зважаючи моночі гетага синьорту папи У Корсуні і здобути час пізньїх іх уснови з собою. Відізн, що сильні Кірала Турускі місці були під моцним управлінням внуців сильні Кірала і Мифодія. Можна загадувати, що з пашами да іх місії свідчить у монастирі заміну, що на Кірала.

Калі тут закримається справа лаїцькії С уходженням абраду, які неаблюють зробити адну за другу. Сучасні пазелі Царюю на Каталінську і Православію южно так усіху свідомість і підсвідомість, що на раз і ю найстаріших часах по привычкам хочання забачивши гетага пазелі настав, але ѹюкій ю было. Всю-ж у інші праці гетага синьорів, що У XII веку, калі начело працювало хом'ячніства на Болгарусі та Уходження, ін і Західні Римські Царства міма розмінії абраладі з добрих лисимініарів непарафумовані туалети з туалети з туалети, які називалися Синьор Православія Каталінська Церква. Так було аж да 1054 р. Абезелье які на час пазелю були заломікава жим'ячими, анонімовою експланінію. З вищівменшеною хронікі відізн, що мінімізував робіть наступ на паганські країни. Іхні місіонери часто спіткаються з сібі, іхніх інтаресів часта зачіпливілікі і перебудовани, але адінства на трансліці. Тому хонь синьорту Кірала і Мифодія були вимпілені на місійну працю між славянами і Візантією, але калі стронуся з кипрійським становінчикам неимів і зробили в їх боку, лим ізнувітівізанії правильністю свіє прави, але якісні Мифодія папа Альбріх II падмімав да голландської архієпископії.

Всіміністична риска, що амаль зразу пасла пазелю Царюю (1054 р.) Візантійська Царка гроши той місійній гон, якін азанчання абрале зверкі да гетага часу. Римські Царства юго захавала за апоноїх дзвін. Сем ізнувітівізанії (Маджестія на Учені мураланага). Да найст-

аристата переважна назовом Православія, а Римська зважнула більшою увагу на Каталінські (Суєвітівізанії).

Для тих народів, якін толькі ніядають пачалі християнізацію, як гета було у нашій башкійччине, пазелі Царюю якні дотік час бути незадовільним. Адносили з Римом добрі час у нас були гетькі самія, як і раніше, які римського патріарх-папи і далі успаміналася на багату, написі пасла прихідзілі да князів, князі висміяли свіїх паслоу в Рим. Да сагата XIII в. наші якні свідомість уважахівши з суїзенія з західної кіннізмі, як адінівернімізмі біз ніккії засліпогору в боку Риму і біз міжкій зисніз.

Японсько-грекі на наших абицарах бачьді добре гетага из іх пагані енергоправлайна становічка і старалісі супроцільдініца, висловиши пару пасланійні супроці «слатині», але поєзех іх були. Тымболи, що пазелі Царюю альбусі гетага талы, калі Кітікські мітрополії була унізгедзе з Візантією дзела мітрополії Епіріана.

Гетага факты для пазелінійніх расеїскіх-пазелінійніх літапісів були згучіні незаслободи, там уніх із абініонію мічанію. Запірізь вельті дітіна, що навіт аж перших японікан на Болгарусі із мінікіх вестак. Амаль усе гісторію загадування, що на абицарі Болгарусі з ніжнійнійній часобі місії були три епакії: Поліанка, Турускі-Пісанска і Сіменіанска. Да пазелінійніх епакіїх належими Поліанка. Саліпую на аснове пазелінійні факту вставляє здати заславання Поліанка епакії на 992 р. Але зітіні, иті первін япіскілі аж із успамініють літапісі «Ісса». Міна, якій були хопотанізані у Ківіе 13-XII-1105 р. Аб пазелінійнісіким із словом, тодім пріпакізані у жим'ячнісіким сильні. Еўфрасій гетага віровіши, що гетага пазелінійнікі були.

Тое саме бачим і У Сіменіанські. Першімі пазелікам аж із ніжнійніх вестак у літапісі, біз грекі Манілі Кастіт (1137-1169), а пазеліки южно настілька були у 1101 р. і саліпукі у каменійній царкви Багації.

Аб Тулане якні менів вестак зиніїтісі з літапісікам. Толькі сильні. Кірала Турускі (1130-1182) зможено снайти ніжнійнійні славяни заслужує на Тулані.

Можна думати, що місія була нещіт незаслободи пазелінійні чужими літапісікам в усіх перших японікані, калі не успамініють аж. На жаль, старія болгарські літапісі, якін матал-б'явінські не алуни загадуванія для нас справу, згиніли у Поліанку падчас заніння як іваніан Грохіві в 1563 р.

У сильнісіким звязку з пазелінійнім хом'ячністю стальні пазелінійні парківнага будівіністі. (Маджестія на Учені мураланага). Да найст-

рійших памітак наші архітектурі азіосіція Благавешчанська царка «на вікні замку у Віцебску, побудовані хаччані, щакіні Х-га веку або у XI із ануленіа Альгірду в XIV в. У Пілону настійдінія каменію царкою мусіла бути царка Багародізмі побудовані в 1007 р., туту були перенесені цели князів Ізасада і Усіслава Ізаславі. У тимъ Пілону щакіні XI в. були були монастири, як і усілу Пілону Рагіні. У XI в. мусілі бути монастири у Пілону, Сіменіску і Турусане. Таму варта зважнула увагу на монастири, що ины юні відмінні школамі і расланікані книжка асветы. Там у толькі навуки грамати, але та-же переписалісі книгі, риктавілісі калди архітектурі і синьорів. Із-зі мінії свіїх паралінікі.

У Сіменіанські настійдінія мураваною паркою місії була царка Багародізмі, аж із успамініюща южно у 1101 р. і настійдінія царка Архангела Міхала побудовані у 1191-1194 р.

У Горадні на настійдінія мураваною півчакі належими Каледжская царка побудовані у XII або настійдінія У XII в.

Варті асабільне южні, що гетага синьоріті булавалісі біларуські дзілдіні, на жаль памініні падомі толькі падомі дзілдін іван, аж із успамініюща южнінісіким сильні. Еўфрасій. Якін синьоріті чапілі вельмі вимоуба, які пазелікі крок южо у XII

з. Л. Гарошка.

Дробна зернятка

Дзенялія гета у 1944 р. калі у Берлініе за бомбамі і розвалініці цікаво было зізніць синьоріті чашні. Напоубільшевірові работнікі дзібільы суніні, якін болын чулісі суніні в наїбіжніем Каледжская синьоріті. Суніні было Міхалісі, якінчукі у барaku, що нечым зізнічніє тое синьоріті, якін на башчынімі синьоріті загадувалася залічіні, так урачніца. Якін пакойковіні ціпер візлусіким иму болын цеснім як зізбіді і ніпремітнім башчыні міланіни. Міхалісі анірунік і нашуди на карілек. Некілісі крокай аж японікі дзілдірій зізнікі становіліе людзей: суніні-зэрлік і нейні ніжнійні. Якін мічані. Ніжнійні юшакія апарожніції зізнікії, зіліні прыпакізані, апарату та мініяж дробіне зернетка. Рыймскім ухані ѹю і, сопакію пад самі араба, касаў.

— На пакаштуй, башчынічнікі пахі! Чу-еши?

Араб біз слова супраці разказіў зернетка.

— А ине дак і нехі і слова прымові, падумай Міхасі і нікіріваў на вуліце, палаго-дзілдію фармальнішы, авязківічні пры візлусікі з бараку.

— Куды-ж ісці? Можа у камітэзе каго спат-каю?

Ен узкі кірунок на Альт Майдіт і з пакаш-дзілім южо були на Штрім штрасі. Але і там як на тое нікога не спаткай. Выхішчані з камітэзу, пайшоу вініз па вуліцы, абы ясын. Але не прып-

шоу і нікакі крокай, як на разе вуліци чуць чи стакнікіся з сілі прыпакізові знідымі ма-зініні-ніжні.

— Він кузм? Можа да нас?

— Прайду какімі дын не. Быў зішоу ў іші камітэ, а інвер ўзло.

— Куды дамоў? Да-ж заці дон? сіміяўся нечні.

— Тымчасах хіба там дзе научу.

— Лені зіпраўдым Іззэм да нас і спаткем разам зізіні Візір.

— Шымрі зляжку айцу за запросіні. Хоці із мінікіе прычнікі азіоніца да іх, але із прымініч іх ніхла.

— Што там інгілі. Падзіміе потым, — Да пецара якіч часу а часу: ішпер-жа чаші толькі полуздіні.

— Геты зізнікі, що маече якіч заліпі часу пакашніца сильнікі паретарі і на шостую гадзіні прыбіці да нас пажініні болын слідзіні річані. Эзгода?

Нікога было азіумініца, Міхасі хоін неахвотна, але глядзілі. Калі выкарстніці нікакіль вольных гадзіні ён нікіріваў у Зоо, спадзінічні азіоніца спаткай там свіх сібіроў, якія пранізали ў зілініні.

Але і тут як на тое нікога з саброй не запытавікі, зік пайшоу ахвотні зілініні. Ли зарадаці зілініні ѹючы ахвотні ѹючы ахвотні. Але як із мік із зноў сінай суседа-араба. Ен гля-

діз'ї вищигнуту музу вирблюда і нешта гавару, усымайка за яго, лопау рукою па скініах, а потом монса притулту вирблодову голаву да сває шкіми і цеї злітна Усміхайся.

Міхась хутрей альчук, чим зразуметь, што араб мусу казаць:

— Эх, сібра, сібра! Ты ў горепай нивол, я мы. Даруй, що табе съній мігота на прыней, але і сам нігота на маю...

Міхась вінчур'ял аз тагів загараада улена і хутка апнінусь перас загараада з лубрам.

— І ти аззін белавескі зямляк. Цібэ хікто ни пригадубши.

На словы ллюзкое гутаркі злубр узьмік криху голаву і патладзей на глазедлінка.

— І та біле на дам нікака ласунку, але можа зазолиш, дык хось твой віхрасте чуб разглажу.

Міхась рука бязкя па прасынгнулася да малгутне голавы злубра і пальмы началі заліктина чухань скучалкінам чуб і патыні. Аграмазная голава злубра зуперлася ў прыг загараады. Візань дзік злвер з пременінсько альчуків казильных руках.

Міхась агліячнісі, ші то яго не бачыши. Нікога не спасынгроши, бы аззась галасній да злубра.

— Што пременія, какаш? Нікто ине візаша чиша. Гэта біл на ў піччи; тут табе лес ни шчімін і жуброўка не расьве, толькі сміны наюю зі блізчымі хонічнічы. А хульж-ты не, рабичуно, як і наш біл. Чіз злудна табе хоіш на Коляды Ѹстанань пад'есці?

Міхась зевавалі, што злубр разумеч кожнае яго слова. Воззілі пачіція нечым кроки, Міхась атразд смік і пакінчі часла жубра Па хвіліне ён пайшоў далей, а жубр праводзю агу по-зіркам.

— Іншым разам трэба будзе яму хочы скрынку прымесын, зноў Міхась. Глянчынкі па газіннікі ўсе пацінімі ў манастыр і прымесыў якія за час. Яго пасцілі на пачінені месцы. У аграпольнікі мічадзілі Міхась спачатку пачініці сабе топкаю, але слова па слову зазілілі жывіца і пасцілі гутапака, бінчані в настайнічны часы і з багатай сталовай. Стот быт застадзены так, што элло-чи ани пады, ани карагачные смітын ачыр і сілезь ни было.

— Мы ачыр верніках стараемся, вернікі аж нас

НА РЭЛІГІЙНАЙ НІВЕ

ПАДРЫХТОУКА ДА СЪВ. ГОДУ.

Дзяркотам Свякінічната Абіса Піл XII папскініца за жыцьці арганізаційны Камітэт, які ме занініча па дзірхойку да юбільніх урачыстасцяў, што маюч альбівашца ў Рыме ў 1950 г. Гэткія Ура-

не забываюшча, дык вось бачыце з гэтага на стаце прымескі зываліцца. Так пакінчыў азін з альчукітэ ѹзвесленнае зльвішча.

Каб на чужая мова, Міхась альчузай-бы сібе, як лома.

Нізкічын мінай час. Украіны засянілі ялинку і кожану з гумарам даді дарункі, а наспаследзів перас кожным пастаўлі на вялікі місны ласунку. У міхасійскі місны на самым вересе лежала прыгожая ружовава ябліка. Даўга ўзіраў на яго Міхась і на мог азараша зору.

— Дзе я бачыў гэткія яблікі? думчы ён.

— А-а воо зе! У Барыса на бамбакайчыне. Барыс... што яй сёмын ессы? Ужо другі год у канінтарынічным літэрары. Каб яму паслані гэта, вось-бы яму заніхла бацькаўчыншчы...

І міхасійская рука не прасынгнулася ан да яблікі, якія на ласунку.

— Ви чаму не ясце? пытавуся сусед. Гэта-ж самыя смачныя ручы.

— Бачу, войца, што смачны, імав вельмі смачныя але ханеў-бы прасіс Вас, дэвонінь місны забозін іх з сабою.

— Хіба шпінер на зъмесціння ў стратілку?

— Ни ў тын реч. У мене ёсьць азін замікі знамы, які шпінер зініхозіць ў канінтарынічных літэрары. У эго якія ні роліх, іні каго іншага, хто-бы пазбадзіў аб ім. Дык я ханеў-бы паслані имі гатычны ручы.

— Добра. І кібінчук голавою на знак згоды.

Калі, запітчым каланікі песьбы, установілі даста, язылька звесці ружовава ябліка ў міхасійскі місны... яго засланілі шчылья кучка іншых ласункаў аз энчога суседа.

Пазнаваўшы айнон за гасцінічн, Міхась ўшоў да сабе з пакунікам у руце і міжволна думчы:

— Айку! Ен вырас тэты пакунак! Ніхёво тэта ичынчыца разглоское томае венінкта, якое тэвае незівічнічесці сучец! Але це будзе яно расцілі залів за калючымі драчога?

А якіточын эптом, калі Балес не паслэзевана атчымічн пакунек і раскінчы яго, якін сілбі не хічні легчыч, але на мачніч пачініч чуб чалапекам і пічма паззінчычаму ўсміхнічуся, итогом сібіры так сама.

— Месін! Міхась злубр Стране съвятакі, калі яб міе ўспоміну... — шыяцілі сабе пад събъям.

Анатоль Жменя.

чытаванічн звылікімі адпустамі і аз-бывашыца ў Рыме ўто 25 год. Называнічна яны Святыні Годам.

У пасобных краінах началі тварынча Камітэт заслугі арганізаційны паломніцтва ў Рыме па урачыстасці Святыні Году.

ЛІК КАТАЛІЦКІХ СВЯТАРОУ.

Паводле статыстыкі Папскага Інстытуту Правагоды лік каталіцкіх съвятароў ува ўсім свіце і ўсіх абрадзялі ў 1948 г. узрос да 947.000 чалавек, з іх 250.000 заніхла.

НОВЫ ПРАВАСЛАУНЫ ВІЗАНТЫРСКІ ПАТРЫЯРХ.

З прычыны хваробы Візантыйскі Праваслаўны Патрыярх Максім для 18-Х г. зрокса святы пасаду. На яго месца выбраны па патрыярху нью-йоркскіх архіканілі грэкаў Атэнаторас. Ноўфадаванім Патрыярху турэцкі ўрад адрэз даў турэцкіх грамадзянства і пашарт, калі ён мог у хуткі часе перахада ў Кантанінополь.

Патрыярх Атэнаторас мae 62 гады і азначаўшы імпрімірмасцю да бальшавікоў.

ВАРТАСНАЯ ЗНАХАДКА У ЕРУЗАЛЕМІ.

Дырэктар археальніх доследаў амерыканскія школы ў Ерузалеме паведаміле, што ў Палестыні наядуць зноізданія наістарышын, дагэтуль недавні, рукапіс Бібліі Старога Запавету. Знаходка паходзіць з першага века перад Хрыстом. Азначанская зноізданія тры іншых рукапісі з біблійнымі часоў.

ТАЙНЫХ ХРЫСІЯНСКИХ РУХ У САВЕТАХ.

Ніхечкі ёзіт а. Шыкальць, які пакінула потай на аджыкізі Зах. Ніхечкін і Савекі Саюз, сънвернішо, што ў ёніх пакісаніх ашибары разыўніцаваць «тайны хрысіянскі рух», які абліе мілітны вернікі так каталікоў, як і праслацаваўшы.

ПАСЬМЕРНТАЕ ДЗЕЯНІНГЕ ГАНДЗЯГА У ІНДЫ.

Канстытуцыйнае Згражданіжніе ў Новых Дэльфах дні 29 лістапада г. прыніка важкі артыкул для новае Канстытуціі ў Інды, які касуе паслошешнію ниробчысць расу, полау, разлігі і кастаў між грамадзянамі Інды. Гэткім чынам 50 мільйонів пакунак, якія да гэтага часу іншыя пакінчылася касты не моглі дакранані, стались пойнавартацкімі грамадзянамі. Галасаваніе гэта аргаму ўсіх, потым пакісанілі электронічныя каскі на голаву, дагэтуль прыпісаны на агні руки; калі гэта не зламала іх ролі, даць сесіі небывалую страву, пасля якое трансляція сівела масасць. Далей каніонік Тамайян казва: «Калі я ачуні, мне пакінчылі мой подпіс; гэта бы запрады мой роліс, але я зусім не пакітаю, калі я яго зрабіў і як.

ПАСТЫРКІ ЛІСТ КАРДЫНАЛА МІНДСЕНТІ.

У звязку з тым, што по ўсім Мадзіршчынамі началі зібранія подпісы супраць азнача-

маса Мадзіршчынамі кардынала Міндсенті, гэты-ж кардынал пакіну паstryрскі ліст, у якім мінімічні газорыні даслоўна: «Я не хачу, каб дзеялі цягніцэ ў ходзе адзін каталік. Дзяялі гэтага упражнянію вернікі падлізів розныя пісамы супраць мес, ведзячы добра, што падлізісанія на робіцца гэтага ў добрае волі...»

Гэта толькі начатак, а чаго можна спалівацца па ў далейшым?

ПРАСЛЯДЕЛЬ У РУМЫНИ.

Ува ўсіх паславенікіх краінах азноісны ўзлазі да разлігі нелік іншакі назірані, як напрікладымі. Але да некаторых верылінізмінніх гэтага іншымілінісці прыміе форму заніхла азмаганія на жыцьці і смірлы. Асабільна зарожка становішча заніхла камуністы супраць грэка-каталікоў (унітэта).

У 1945 г. бальшавікі арыштавалі ўсіх украінскіх гр.-кат., біскіпу і некалькіх сотняўтароў, не жадаючых астудзіні, аз савеи зеры і паслы гэтага, сабрэўшы ў Львове ў 1946 г. калі сотні заніхлах съвятароў, абесцілі, што яны дабровольна злучыліся з Расеяю. На пасаде «Праваслаўнікоў» Царкоў.

Сёлета зусім падобную гісторыю падтрымліў Румынія, але яшчэ ў больш жарстокай форме. Там сёлета І-га кастрычніка айчыні «Сабору» у Кэлі для лікідациі гр.-каталікоў Царкви. Шысленікай дайшоў да шырэшлага велама ізлы сціг дакументант і факту, апблізіванію наяду на газіне «Насіон Румынія» азноісна падрхткуюці да генага «Сабору».

Жадуло веc аж гэтае падрхткуюці. Спачатку было даручана румынскім праваслаўным съвятароў і іспанскім заніхлаівінікамі навіртаваць на праславе. Калі азінкі з паслы із заліжніці, гэтыя камуністычныя адміністраціі і паліцыі. Адразу прызначылі некалькі дэлкінштакі съвятароў і мучылі да таго часу аж пакуль не атрымалі пойлісу на азлавішніцкіх дэлкінштакіх ад астудзісту, толькі тады іх выпускі. Іншых прости закілі ў вакансіі Украіны і магістратаў з такою самаю пра-пазысіюю. Гэтае самасяя вэнгізілі і аль вернікі.

Былі упольнамошны съвятароў, каб увімусіць да іх «заборыніль» подпіс, мучылі горы чыз азіонія Нароні, Каніонік Тамайян і іншоных скіроў а. Барбія і а. Глэз, якіх каталічнічна амойлонія пацілі падпісці на дэлкінштакіх. Гэта аргаму ўсіх, потым пакісанілі электронічныя каскі на голаву, дагэтуль прыпісаны на агні руки; калі гэта не зламала іх ролі, даць сесіі небывалую страву, пасля якое трансляція сівела масасць. Далей каніонік Тамайян казва: «Калі я ачуні, мне пакінчылі мой подпіс; гэта бы запрады мой роліс, але я зусім не пакітаю, калі я яго зрабіў і як.

У звязку з тым, што по ўсім Мадзіршчынамі началі зібранія подпісы супраць азнача-

Каб яго запірчыць, я пасыншыў у Калі, дзе адбыўся «Сабор», але мене не дапускілі за лаўдай нарады. Таму азны, што ўрад карыстаўся і дае нам імі тым подпісам, каб ўвесьці ў блуц верху, я укажу ўсім авікам, указавшы на абставіны, ік то польскі забядта, абвешчыў яго на вакансі, бо яго ніколі не хадеў дашы.

Хадзе праследу і звязы не амбідуў і біскупскіе голадні. Біскуп Іван Сучук быў абраштаваны падчас візыты. Ёго адразу звязылі, занялі пояс і занеслі ў ягоныя халодныя склепы, дзе трывалі да сін і дзве ночы без ежы і піньня, а потым з вязінамі вачмы прывезены ў кіотную разыгненіем — Блакі.

БЕЛАРУСКАЯ ХРОНІКА

БЕЛАРУСКАЯ ПРЕСА НА ЭМГРАЦІІ.

АНГЛІЯ.

Беларускі Дом у Лёндане.

У эмграндінных умонах беларусская преса мусіць перамагаць палітычныя цікавасці, каб магчысці існавані і развітвіць. Нават выйшыць у сьвет, беларускіе друкаваныя слова з падтрымкай цікавасці трапляюць у рукі чытача. Тому трабва быць узімлены Беларускай Бібліографічнай Службай (ББС), якам, не зважаючы на свае сышчылікі матчынісці, пільна сочыць і рэгіструе ўсе беларускіе выданыя і выданыя ў іншых мовах аб беларусах і Беларусі, ды інфармуе аб гэтых так наўкузыў устаноўках, як і шырэйшыя кругу запіскаўленія грамадзянства.

Вось некаторыя статыстычныя данія апошнінага камунікану ББС, аблісткі Беларускай пресы на эмграцыі:

на эмграцыі ў пасобных гадох:

Часопісы,	З іх	Часопісы,	З іх
друкарні,	друкарні,	кніжкі,	друкарні,
1945	2	1	1
1946	23	1	34
1947	30	3	54
1948	34	4	29
			10

Мейсіі выданія часопісаў паводле краін:

у 1948 г. Нямеччына — 25, Англія — 4, Францыя — 2, Бельгія — 1, Канада — 1, ЗША — 1.

БАЦЬКАУШЧИНА.

Кароткатэрміновыя курсы.

Між 18-V і 4-VI г. альбіналіся ў Пінску кароткатэрміновыя душпаstryкі курсы для слынтароў Пінскіх епархіяў, якіямі закончваліся асобы. На курсах было 27 слухачоў. Програма была даслалі вілікія, але часу на наўку прызначанае быў да два тыдні. Яшчэ летась на падобных курсах даслаліся месцы часу, а чипер скончілі на патон. Вільні і духоўненству ад стаханічнішын не ўпіклі.

Суседзкіе сужыцьці.

Ад 19 да 21 лістапада г. Аб'яднаніне сін. Яна Фішара ў Камбрізі ладзіла Усходні-Эўропейскую і Славянскую Конферэнцыю. На не быў

Сёмын ўсе гр.-каталіцкія румынскія біскупы абраштаваны разам з усімі канонікамі і шылдкіні съятнарамі, якіх не збялілі азмоўні падпісаць разомы даклідрамі.

Некаторыя з іх, што азраду запуджанія на падпіслалі зікаўніцтва, потым урочыца ад гэтых пісціў альбіналіся. Праф. Бультур, каб напісаць свой грэх, падчас найбліжшага руху на пуліхах накаланіх прыношоў да святоў дому да катэлар, дзе быў знойдзены піктографічны лічнік вернікаў.

На ёй азнак нацоў гэтаю мешчану волю і падзялочы. Але горшы справа, што ўесь сьвет глядзіць на гэтае ўсё і на хоча ўбачыў прауды, якія начуць еніку праследу, бацька ўбачыць запрашлую абліччу візажнікай.

запрошаны так-жа Рэктар Беларускай Ралігійнай Місіі ў Англіі а. др. Ч. Сіноўч, які меў для вернікаў прас усе дзе саб. Літургію і склалі алея кананыне агульце Багародзіць ў славіні. Ангельшчына апрача слоў выніклі сілуація пісціў. Сіноўч, ахвяроўчыўся якія гроши, сабраныя падчас службы, як лар для Беларускай Місіі ў Лёндане. Акрамя ангельшчыны ўзмэлічылі польскую, украінскую і італійскую. Місія неспадзявана для прысутніц мікі ішчышы было прысланыя багаславінствам ад мазарскага кардинала Язэма Мінскін, каторы якім ведама перажыўшы цікавы шэхці час для свае Саркіны.

У братоў украінцаў.

У піздэлі 4-XI Украінскія каталікі ў Лёндане пераїхалі вілкуючы ўрачыстасць пасынчынін першага украінскага царквець ў Вілкінсберты. Самая наркія хана і невялікая і яшчэ на зусім вінчанчаная, быў сімуніў алдан. Будзе вінчанін цэнтрам рэлігійнага жыцьця. Для пасынчынін шаркія прынесеў Я. Э. Кір Іван Бічук, які якраз у гэтым часе пізнатым Украінай у Зах. Эўропе. На ўрачыстасці прысталі ўздел так-жа прастаўнікі ад беларусаў, ад імені якіх вітаў Я. Э. Бічук і ўсю украінскую грамаду на вілкіні банкене, дадзенымі з гэтага нагоды, а. др. Ч. Сіноўч.

АРГЕНТЫНА.

Аргентынская преса аб беларусах.

Выступленне старшыні Згуртавання беларусаў у Аргентыніе К. Мерліка на мітингу Слаўянскіх Лігі 19-та верасьня ў Буэнос Айрэс звязало свой востуху ў міжнароднай аргентынскай пресе. Газета «Т্ўбуна Популяр» №. 24 звязыла поўнапаслону прамову К. Мерліка і ягону фатографію.

БЕЛЬГІЯ.

Былыя вайскоўцы аргандзуючы.

Для 2-ІХ г. заснавалась Згуртаванне беларускіх Вітрапанізістў у Бельгіі. Старшынёй абраны Б. Рагузі. Новыя арганізаціі называлі лунаўчыя з падобнымі арганізаціямі ў іншых краін.

МАГНІСКАМСКІ СТУДЫЯ.

Сёлета пры Каталіцкім Універсітэце ў Ліоні дэвячуючыя старшыні беларускіх ліченоў і установаў, і дэвячуючыя прыходзячыя дабрачыннікі змагчымасці для студыяў у тамтэйшым універсітэце для паважаваў колыскі беларускіх студэнтаў. Есць падзея, што хутка беларускія студэнты ў Ліоні будучы менш свой дом.

З. Ш. А.

Свой часапіс.

Ад верасьня месцыя г. пачаў выхадзіць ратарным друкам у South River, калі Нью Брук, першы беларускі часапіс у ЗША. «Беларус» у запрошаныя так-жа Рэктар Беларускай Ралігійнай Місіі ў Англіі а. др. Ч. Сіноўч, які меў для вернікаў прас усе дзе саб. Літургію і склалі алея кананыне агульце Багародзіць ў славіні. Ангельшчына апрача слоў выніклі сілуація пісціў. Сіноўч, ахвяроўчыўся якія гроши, сабраныя падczas службы, як лар для Беларускай Місіі ў Лёндане. Акрамя ангельшчыны ўзмэлічылі польскую, украінскую і італійскую. Місія неспадзявана для прысутніц мікі ішчышы было прысланыя багаславінствам ад мазарскага кардинала Язэма Мінскін, каторы якім ведама перажыўшы цікавы шэхці час для свае Саркіны.

Амерыкы». У часапісе звязанчы ў інформацыйны артыкулы аб беларусі так-жэ ў ангельскім.

Прымітальная тэлеграма прэміянту Труману.

З нагоды выбару Гарры Трумана прэміянта ЗША. Радыёнацыя часапіс «Беларус у Амерыцы» выслала му для 2-ІХ гратуляцыйнім ліст.

КАНАДА.

Беларусы аргандзуючы.

На заклік «Беларускага Энгітранта» пачалі паводле звычая ў Торонто беларусы, так што 28-ХI змаг тым адміністрацыі першыя арганізаціі складалі беларусу з мітаю аформленіем арганізаціі, якія б змагла прыняць у сіне разы матчына большыя альбо беларусу па раскладах на вілкіні ашырыць.

НЯМЕЧЧЫНА.

Перамічаны ў лігзарах.

Каб унікніць тых неладаў, якія ад ліжэйшага часу міці жыцьці некалі беларускага лігзару Міхальскіфорду, улады IPO вынікли на спаткінні прыబлан беларускіх арганізацій, разгрываніаваць лігзы Вінзінгфэрзэрдорф і Міхальскіфорд. Беларускага групу з лігзу Міхальскіфорд разам з беларускай Гімзійой, Беларускім газетам Эстрада, Скаўпіні Штабам Штандуру «Базарын» і ін. перехадзілі ў Вінзінгфэрзэрдорф.

Прынадлігі беларусу.

Пасыль дубткі ў лігартычных дамаганыні нарашчыць беларускі ангельскія зоне дачакаліся затаду ангельскіх уладаў, абрываючы арганізаціі беларусу, якіяны. Пры гэтай нагодзе БНК паніну свае дамаганыні выдзяленія беларусу з усіх лігзарах.

ФРАНЦЫЯ.

Першы Сусветны Звяздзі Беларуское Эмграцыя.

У днёх чылі 28-га лістапада і 2-га снежня першы раз на гісторыі беларускага народу альбіналіся Сусветны Звяздзі Беларуское Эмграцыя ў Парыжу. На Звяздзе ўзделічылі дэлегатаў да 25 беларускіх эмграцыйных арганізацій і аз групамі з сіх іх тыхіх краін, да толькі звязаліся групамі верных незалежнікі із Беларусу. Асабісты ўзделічылі дэлегатаў ад беларускіх Францыі, Англіі, Вялікай Брытаніі, Аўстраліі, Данді, ЗША, Італіі, Канады і Швейцарыі, выбранымі тан дэлегатаў, прыслалі сапе ўпізнанчаныя асобамі прызначыўшымі біляжы.

Алкіркіні Звяздэль альбілосу ў низедзяло а газ. 9/30. Паслы выбару Прэзідэнты, Манітаснікі і прымітальнаяна слова Прэзідэнта БНК дэлегатаў і госьці перарадылі ў беларускую царкву на Службі Божай. Упізнанчаныя Службы Божай.

Рэктар Беларускага Рэлігійнае Місіі звязаўся да прысутных з прынагадным словам, якое закончыў супольнаю налітвю аб багаславенстве для Зъезду.

Пасля палудзеннага перадпрыемства начаўся даклады делегату аб жыцці і працы беларускага эмігранта ў паасоных краінах. Даклады кончыліся наступнага дня. Як высказаў з дакладу быўла прынята разлічныя, у жойкі адначасна звязаўся плян працы для намечанасе інштрулі беларускага эміграцыі. Трэцяга дня пасля доўгасці звязаўства дыскусіі быў прыняты статут і пыбрана Управа цэнтральнага арганізаціі, якая прыняла назоў: Сусветніе Аб'яднанні Беларускага Эміграцыі (САБЭ).

У склад управы ўваходзілі: Старшина — інж. Л. Рымлеўскі, Заступнік Старшины — інж. Ул. Шыманавіч, інж. Ул. Тамашыч, праф. В. Жук-Грышкевіч, Сакратар — Я. Сурвіла. Адначасна выбрана 7 реферэнтанаў, Наглядную Раду і Саборскую Суд. Наступна прынята пастанову ў спрадзе школьнікае акцыі між беларусаў на эміграцыі — супраць «астроўчынні і зарубежніцтва», а так-жэ выданы Зварот да Беларускіх Эмігрантаў з заклікам гуртаванія для ўзмацненія вільнасі барацьбы.

Напаслядак яшчэ было прынята рад важных пастановаў у спрадзе арганізаціі, прэссы, і інфармаціі. Вечарам дня 2-XII Зъезд закончыў сваю працу.

Вясіспрочна гэты першы Усебеларускі Зъезд Эміграцыі мае атрамаднае значэнне для памыснага разьвіцця беларускага жыцця на эміграцыі.

Кантракт Вольных Журналістай.

Аб'яднанніе вольных журналістаў, бацькаўшчыны, якіх сёняня знаходзяцца за жалезнаю заслону падлії ў Парыжу ў дні 28-29 лістапада Кантракт з мэтой ўтварэння сусветнага арганізаціі вольных журналістаў з-за жалезнае заслони.

У Кантракце удзельнічалі: працтаванікі: Баўгары, Беларус, Латвія, Летуву, Мадзіярчыны, Польшчы, Румыніі, Славаччыны, Украіны, Чехіі, Эстоніі і Югаславіі. Як госьці быў працтаваны казакі.

Беларускага делегата ў складзе працтаваній беларускага прэзы з Англіі, Німеччыны і Францыі на чале з інж. Л. Рымлеўскім дакладна паніфармавала Кантракт аб сучасным стае беларускага прэзы. Варта адзначыць, што беларус быў прынам трэцім заступнікам Старшины новаўтворанай Фэдэрэцыі Вольных Журналістай.

З нагоды Кантракту была выпушчана брашура ў французскай мове аб стане прэзы за жалез-

наю заслону, у якой звязаны пазажы артыкул аў беларускай прэсе.

Брашура аў Беларусі ў французскай мове.

Дануючы дапаможэ Беларускага Выдавецкага Фонду ў Францыі наўмы ўпішыла брашура аў Беларусі інж. Л. Рымлеўскага з картами інж. Ул. Шыманавіча. На 40 старонках друку параза ўсё важнейшае, што можа цікавіць чужыніцу адносна беларускага гісторыі, географіі, арадзіжэнскага руху і сучаснага стану беларускага праблемы.

Служба Божая для французуў.

Рэктар Беларускага Рэлігійнае Місіі ў Францыі дні 3-XII адправіў урачыстую Службу Божую ў капліцы а.а. Лазарыстай да гробу ся. Вінісія для ягоных луковіх сымбоў і дачок — сабору Таварыства ся. Вінісія а Науле ў намераній гэтага-ж Таварыства. Шматлікі з прысутных скормісталі з нагоды прыніцця Святапримчысція паходзія ў школінага абраду.

П О Ш У К I.

Калодку Манея, які ў 1943 г. быў вывезены ў Німеччыну, шукае стрэчны брат Турко Іван.

Малах Надзю шукае стары знаёмы Гурко Альесь.

Званіцкага Сыціпана іар. у 1924 г. шукае брат Званіцкі Янка.

Пісаць на адрасе разлакцы.

АХВЯРЫ НА «БОЖЫМ ШЛЯХАМ».

На прэсавы фонд «Божым шляхам» злажылі зімныя парапіскі:

Анікінічы Д. 1.850 фр.; Барысевіч В. 250; Баяровіч М. 750; Буткевич С. 250; Гасьмеев Ю. 700; Курыло Ул. 500; Лабанок М. 250; Марковіч А. 2.400; Пузоўскі 400; Сенкевіч Г. 250; Траскевіч У. 500; Хомыч М. 250; Шастак М. 1.350; Шыарбук Я. 700.

Усім ахвярадаўцам шчырае дзякую!

Редакцыя.

З Ъ М Е С Т.

а. Лазар — Вялікае сяўта	
Л. Стапенекі — Калядныя ўспаміны	3
а. др. Ч. Сіповіч — Часы Хрыста і нашы	4
а. Л. Гарошка — Начаткі хрысьціянства на Беларусі.	8
А. Жміня — Дробнае зернітка	11
На ролігійнай ніве	12
Беларуская хроніка	14
Ахвяры	16
Пошуки	16